

Arrest

nr. 184 952 van 31 maart 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die handelt in eigen naam en samen met X als wettelijke vertegenwoordiger van hun minderjarige kind X, en die verklaart dat zij en het kind van Algerijnse nationaliteit zijn, op 20 januari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 december 2015 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 176 053 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 11 oktober 2016 waarbij de debatten worden heropend en de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2016. Deze terechtzitting werd uitgesteld tot de zitting van 30 maart 2017 wegens ziekte van de rechter in vreemdelingenzaken.

Gezien het arrest nr. 182 221 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 14 februari 2017, waarbij de zitting wordt vastgesteld op 30 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DIAGRE, die *loco* C. MORJANE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 augustus 2015 dient de verzoekende partij (samen met haar minderjarig kind) een asielaanvraag in. Op 14 december 2015 neemt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS) de beslissing tot weigering van vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 22 december 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoekende partij en haar minderjarig kind een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13^{quinqies}).

Dit is thans de bestreden beslissing, die op 24 december 2015 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht.

Op 9 mei 2016 weigert de Raad bij arrest nr. 167 250 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van de verzoekende partij en haar minderjarig kind.

Op 4 april 2016 diende de verzoekende partij een aanvraag gezinshereniging in op grond van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 5 september 2016 werd verzoekende partij in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie, geldig tot 5 juni 2017.

2. Rechtspleging

Bij arrest nr. 176 053 van 11 oktober 2016 werden de debatten heropend teneinde de partijen de kans te geven zich uit te spreken over de verenigbaarheid van het attest van immatriculatie met het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten nu verzoekende partij op 5 september 2016 in het bezit werd gesteld van dit attest van immatriculatie dat wordt beschouwd als een verblijfstitel, ook al is deze tijdelijk en precair.

3. Over de gevolgen van het in bezit stellen van een attest van immatriculatie op 5 september 2016

Ter zitting wijst verweerder op het standpunt van de Dienst Vreemdelingenzaken, met name dat de afgifte van een attest van immatriculatie niet kan worden beschouwd als de afgifte van een verblijfsrecht, doch enkel een gedogen op het grondgebied impliceert en dat dit moet worden beschouwd als een schorsing van het thans bestreden bevel, doch geenszins als een intrekking ervan.

De Raad kan het pleidooi van verweerder niet volgen. De Raad van State stelde in het arrest nr. 233.201 van 10 december 2015 dat de afgifte van een attest van immatriculatie de afgifte van een tijdelijk verblijfsdocument impliceert en dat de betrokkene bijgevolg een verblijfsgrond heeft. Ook al had deze zaak betrekking op een attest van immatriculatie dat wordt afgegeven als een aanvraag om verblijfsmachtiging, gesteund op artikel 9ter, ontvankelijk wordt verklaard in afwachting van een beslissing over de gegrondheid van de aanvraag kan *mutatis mutandis* hetzelfde gesteld worden aangaande het attest van immatriculatie dat werd afgegeven aan de verzoekende partij in afwachting van een beslissing over de aanvraag gezinshereniging in het licht van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. De Raad van State concludeert dat het bestreden arrest op wettige wijze kon oordelen dat het attest van immatriculatie gegeven aan de betrokkenen, de toekenning van een tijdelijk verblijfsrecht impliceert dat niet tegelijk kan bestaan met het eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad van State stelt bovendien dat de vraag of de duidelijkheid in het rechtsverkeer al dan niet gebaat zou zijn met een vernietiging van de bestreden beslissing door de Raad moet beantwoord worden, doch dat die beoordeling tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de feitenrechter behoort (RvS 28 mei 2014, nr. 10.529 (niet-toelaatbaar) en RvS 2 juli 2014 nr. 10.626 (niet-toelaatbaar).

De Raad is thans de mening toegedaan dat reeds in eerste instantie teneinde de rechtszekerheid te garanderen, het aangewezen is het bestreden bevel te vernietigen, teneinde een nieuw onderzoek van de situatie van de verzoekende partij door de gemachtigde mogelijk te maken, onder meer in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet waarvan *infra* bovendien de schending wordt aangenomen .

4. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij wijst erop dat de bestreden beslissing geen enkele motivering bevat betreffende het familiaal leven met de heer M [...] F[...] aan wie de vluchtelingenstatus werd toegekend. Verzoekende partij wijst erop dat de gemachtigde op de hoogte is van haar familiaal leven en dat van hun minderjarig kind met de heer M [...] F[...]. Ze wijst erop dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet inhoudt dat de gemachtigde moet rekening houden met het familiaal leven alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dat dit *in casu* niet is gebeurd en dit niet blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing.

In de nota met opmerkingen citeert verweerder artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en stelt hij dat dit artikel een algemene bepaling is die een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en erop gericht is dat de gemachtigde van de Staatssecretaris ook in het kader van de gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Hij wijst erop dat het in de eerste plaats toekomt aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen. Wat betreft het gezinsleven van verzoekende partij met haar partner die een in België erkende vluchteling is, merkt verweerder op dat verzoekende partij nooit een aanvraag tot gezinshereniging zou ingediend hebben in de hoedanigheid van partner van een derdelander. Bovendien toont verzoekende partij niet aan waarom een tijdelijke verwijdering niet verenigbaar zou zijn met haar relatie.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn-gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

In casu dient te worden vastgesteld dat noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat in enige mate rekening gehouden werd met het gezinsleven van de verzoekende partij. Nochtans wordt in de beslissing van 14 december 2015 tot weigering van vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangaande de eerste verzoekende partij - dat zich in het administratief dossier bevindt - uitdrukkelijk vermeld dat de echtgenoot van de eerste verzoekende partij de vluchtelingenstatus wordt toegekend. Zodoende dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde voor het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte was van de echtgenoot van de eerste verzoekende partij die in België de vluchtelingenstatus toegekend kreeg. Er zitten eveneens tal van andere stukken in het administratief dossier aangaande de echtgenoot van verzoekende partij. Bovendien wordt er zelfs in die beslissing van het CGVS uitdrukkelijk uitgelegd aan de verzoekende partij dat een internationale beschermingsstatus van de echtgenoot niet kan worden uitgebreid louter omdat de verzoekende partij zich niet samen met haar man in Algerije kan vestigen. Het CGVS legt uit dat het doel van de asielprocedure er niet in bestaat het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen maar enkel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft. Specifiek met betrekking tot het recht op eerbiediging van het familieleven stelt het CGVS dat dit enkel dienstig kan worden aangevoerd op het ogenblik dat een bevel wordt afgeleverd omdat een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geen verwijderingsmaatregel bevat en ze dus hierdoor niet gescheiden wordt van haar partner.

Vervolgens blijkt uit het administratief dossier dat de gemachtigde, blind voor het gegeven dat er sprake is van een onmiskenbaar gezinsleven, louter omwille van de negatieve beslissing van het CGVS (stuk van 22 december 2015 gericht aan de burgemeester van Luik) en het feit dat verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum, toch is overgegaan tot de afgifte van een bijlage 13^{quinquies}. Er is geen enkele nota aangaande de vereiste overwegingen zoals bepaald in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet terug te vinden, noch blijkt enig motief daaraan gewijd in de thans bestreden beslissing.

De Raad dient vast te stellen dat een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aangetoond is gezien geenszins blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met het gezinsleven van de verzoekende partij.

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat het aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet toekomt, om aan de hand van

concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen. Hierbij gaat de verwerende partij er volkomen aan voorbij dat de verzoekende partij zich in haar verzoekschrift concreet beroept op haar gezinsleven met de heer M(..) F(...), haar echtgenoot en de vader van het gemeenschappelijk kind, in onderhavig beroep ook vertegenwoordigd door de heer M(..) F(...). Waar de verwerende partij opmerkt dat de eerste verzoekende partij nooit een aanvraag heeft ingediend in de hoedanigheid van partner van een derdelander en dat het haar nochtans vrijstaat om de haar ter beschikking staande procedures te volgen, is dit vooreerst een *a posteriori* motief of een *a posteriori* overweging en ontslaat de eventuele afwezigheid van een dergelijke aanvraag – die ten overvloede achteraf toch bleek ingediend te zijn - de gemachtigde niet van zijn verplichting om bij het nemen van de verwijderingsbeslissing rekening te houden met het gezinsleven van de verzoekende partij. Waar de verwerende partij nog aanhaalt dat er thans sprake zou zijn van een gebonden bevoegdheid waarbij een bevel zou moeten afgegeven worden, blijkt uit het betoog van verwerende partij zelf dat zij heel duidelijk en terecht erkent dat *“ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing [de gemachtigde van de Staatssecretaris] rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven [...] van de betrokken vreemdeling”*. Dit noodzakelijke individueel onderzoek is *in casu* geenszins gebeurd. Het betoog van de verwerende partij kan dan ook geen afbreuk doen aan de hoger gemaakte vaststellingen van de Raad.

Het enig middel is tevens in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt eveneens tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

5. Korte debatten

De bestreden beslissing wordt uit het rechtsverkeer gehaald aan de hand van een nietigverklaring ervan en de verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 december 2015 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES